

— Ah! Exact așa am spus. Dar asta e în vis. Acum nu dormim și avem control asupra vieții noastre. Pot să tânjesc după tine, pot să-ți fac curte și pot, în cele din urmă, cu permisiunea ta, să-mi împlinesc dorința în patul tău – asta dacă nu cumva mai ai pisica aia.

Întoarse în camera noastră, Dovlecelul Fermecat era teribil de încântată de succesul pe care îl raportaserăm.

— Mai trebuie să lucrăm la povestea Primăverii Florii de Piersic, desigur. Dar măcar acum nu mai trebuie să îți ascundem originile pe jumătate occidentale. Toți vorbesc despre sângele tău eurasiatic ca de un avantaj.

Era prima oară când auzeam acel cuvânt, *eurasiatic*.

— L-am auzit pe Fang cel Loial și pe un alt individ folosind cuvântul ăsta când s-au referit la tine. Nu au spus-o ca pe o ofensă. Mai degrabă asta are darul să-ți crească valoarea. De asta bărbații te-au găsit captivantă atunci când ai spus povestea. Ești eurasiatică, au spus, și totuși vorbești atât de bine chinezește. Iar acum îți găzduiește petrecerea de debut! Înseamnă că o să-ți cumpere deflorația.

Nu i-am povestit ce îmi spusese Fang cel Loial. Ar fi stricat momentul interpretând în felul ei cuvintele acestuia.

Am luat-o în brațe pe Carlotta. În timp ce torcea, i-am adus aminte de băiatul pe care aproape îl ucisese. Era la fel de fericită ca și mine de întoarcerea lui.

Bârfele acelei prime petreceri au fost preluate de toate tabloidele. „Este o eurasiatică și vorbește desăvârșit ambele limbi.“ „Felul în care a povestit a fost fermecător și natural într-un mod deloc pregătit dinainte.“ „Se simțea în largul ei întreținându-i pe toți bărbații aceia importanți, putea discuta despre orice subiect, chiar și despre cele privind controlul străin.“ Toate tabloidele menționau și numele respectivilor bărbați faimoși și puternici: Tang cel Distins, care a încheiat un parteneriat cu mai multe bănci pentru a finanța construirea unor noi clădiri de-a lungul Bundului. Lu cel Perspicace, al cărui tată s-a întâlnit cu consulul general al Statelor Unite pentru a discuta împrumuturile străine. Unul dintre bărbați se vedea cu o actriță celebră. Altul avea o colecție de picturi pe mătase demnă de invidiat.

Cea mai mare parte a bârfelor îl vizau pe Fang cel Loial, gazda. Articolele din presa de scandal făceau referire la companiile de

transport pe care le deținea, rutele de comerț favorabile pe care reușise să le negocieze. Înșirau fabricile lui de porțelan din Hong Kong și Macao. Făceau să sară în ochi că familia sa se număra printre cele mai distinse familii de oameni de cultură din Shanghai și jucase un rol important în edificarea noii Republici. Absolut fiecare tabloid relata faptul că Violet, curtezana virgină, avea trăsături de chinezoaică și ochi verzi de străină, pe care îi moștenise de la mama ei, vestita matroană americană Lulu Mimi. „Ce noroc a avut Casa lui Vermilion să pună mâna pe această floare neobișnuită. Ce cadouri îi va aduce în continuare? Oare vor fi cești de ceai, farfurii sau supiere mari cu blazoane ale unor familii străine? Blazonul cărei familii va apărea pe a ei? Cel al mamei sale americance?”

Aspectul eurasiatic devenise un avantaj, nu un defect al meu. Pe lângă Fang cel Loial, alți unsprezece bărbați au dat petreceri de debut în cinstea mea. Madam Li se mândrea cu numărul acesta, spunând că era exagerat să le numim tot debuturi după primele două. Însă nici una nu a fost mai opulentă decât prima mea petrecere, cea găzduită de Fang cel Loial. Am stat la masă lângă el. Curtezanele stăteau în spatele bărbaților invitați de Fang cel Loial. La banchet s-au servit mâncăruri care mai de care mai alese – gusturi pe care nimeni nu le mai încercase, mâncare pentru zei. A angajat muzicanți și, în cinstea mea, a fost adus și un american care cânta la banjo, un instrument pe care nu-l mai auzisem niciodată și care mi s-a părut că sună ca o țiteră la care cântă un nebun.

M-am așteptat ca Fang cel Loial să vină zilnic și să mă copleșească cu daruri pentru a-și spori dorința în așteptarea deflorării mele. În schimb, a venit o dată la cinci sau șase zile, apoi s-a întâmplat să lipsească și o săptămână sau două, fără măcar o carte poștală care să-mi țină de urât până la următoarea vizită. Dovlecelul Fermecat îi trimitea mesaje acasă folosindu-se de tot soiul de pretexte: „Violet va interpreta în seara aceasta o piesă nouă”. „Violet va purta o jachetă nouă grație generozității tale.” Răspunsul era întotdeauna același: „Nu se află în Shanghai”.

Apărea pe neașteptate în câte o după-amiază, când casa era cufundată în tăcere. Întotdeauna aducea un dar neobișnuit. Unul dintre acestea a fost un peștișor auriu într-un acvariu mare, în care fuseseră pictați pe interior alți șapte peștișori aurii.

— Acest peștișor este cel norocos, numărul opt. Cu toți peștișorii ăștia pictați, n-o să-i fie niciodată urât singur.

— Trebuie să-mi lași și mie șapte imitații de-ale tale ca să nu-mi fie urât.

După asta n-a mai dat nici un semn timp de zece zile. Când a apărut – ca de obicei, pe nepregătite –, a trebuit să-mi ascund iritarea tot mai mare. N-aș fi îndrăznit să-i cer ceva. Idila noastră era umbrită de manevrele mercantile. El cheltuia bani cu mine, îi dădea Dovlecelului Fermecat bacșișuri, iar mie, cadouri. Între timp, Madam Li și Dovlecelul Fermecat cântăreau sumele, calculând cât de mult avea de gând să mai cheltuiască.

— Nu ne putem aștepta ca suma să fie la fel de mare precum cea primită de Vermilion, a spus Madam Li.

Întoarsă în camera mea, Dovlecelul Fermecat mi-a spus:

— O să îi aduci mai mult decât Vermilion. Atunci o să îndețe Madam Li să nu ne mai subestimeze niciodată.

Cu două luni și jumătate înainte de termenul deflorării mele, Fang cel Loial a venit și a stat doar o oră. Ne-a spus mie și Dovlecelului Fermecat că trebuie să plece în Statele Unite cu o treabă importantă legată de afaceri. A spus-o cu nonșalanță. Știam că va dura o lună doar să ajungă în San Francisco! Dacă pleca, s-ar fi putut să nu se mai întoarcă la timp pentru a participa la licitația pentru deflorarea mea. Poate că n-avea să se mai întoarcă niciodată, la fel ca mama mea.

Mersesem prea departe cu presupunerile. Își dorea o idilă neconsumată. Eram naivă. Încă o dată se dovedea că nu îl înțelegeam, nici pe el, nici pe bărbații chinezi, nici acest obicei de a plăti pentru favoruri sexuale.

— O să fii plecat atât de mult timp, am spus, probabil că o să ratezi momentul în care împlinesc cincisprezece ani, pe 12 februarie.

S-a încruntat.

— Când mă întorc, o să mă revanșez cu un cadou minunat de ziua ta.

— Madam Li se așteaptă ca deflorarea mea să aibă loc tot atunci.

S-a încruntat din nou.

— Nu mi-am dat seama... S-au potrivit prost lucrurile. Știu că ești dezamăgită.

Mi-a luat mâna într-a lui, dar nu a spus că nu va pleca în călătorie. Eram atât de dezamăgită, încât n-am mai fost în stare să spun nimic.

Dovlecelul Fermecat a încercat să-l convingă pe Fang cel Loial să nu mai plece în călătorie. A adus drept argument scufundarea recentă a Titanicului. Un vapor japonez dispăruse în adâncuri, de asemenea, cu puțin timp în urmă. Aisbergurile și taifunurile erau foarte păcătoase anul ăsta.

O lună mai târziu, Madam Li mi-a spus că unsprezece bărbați care dăduseră petreceri pentru mine erau nerăbdători să-mi cum-pere deflorarea. Fang cel Loial nu se număra printre ei. M-a mângâiat pe braț.

— Am sunat. Am rugat-o pe secretara lui să-i trimită o telegramă în care să insiste să se răzgândească. Secretara a spus că este greu să-l găsească chiar și printr-o telegramă. Dar a zis că va încerca.

Madam Li a continuat, trecându-i în revistă pe cei care doreau să liciteze. Pentru prima oară, trebuia să înfrunt realitatea că unul dintre acei unsprezece bărbați avea să câștige privilegiul de a-mi face safteaua. Nu-mi venea în minte nici unul care să nu mă scârbească din acest punct de vedere. Oare urma să fie fanfaronul sau moșul ăla care ar fi putut să-mi fie bunici? Sau cel scăldat într-o transpirație unsuroasă chiar și în zilele cele mai reci? Poate o să fie prostănacul ălălalt cu opiniile lui ridicole? Era unul care mă și speria: un bărbat subțirel cu ochi mici și o privire pătrunzătoare. Nu zâmbea niciodată. Mă gândeam că s-ar putea să fie un gangster. Erau câțiva la care celelalte curtezanee n-ar fi avut nimic de obiectat. Lor nu le păsa dacă erau plictisitori, atâta timp cât aveau bani. Bărbații aceștia nu îmi cereau părerea despre una sau alta. Nu se așteptau să înțeleg ce discutau cu prietenii. Nu mă felicitau pentru spiritul meu. Nu erau interesați de mine, doar de premiul care îi aștepta între picioarele mele. La seratele lor, nu mi-au cerut decât să le spun povestea Primăverii Florii de Piersic. Citiseră în tabloide că o spun binișor.

S-a anunțat o dată pentru deflorarea mea: 12 februarie 1913, ziua în care împlineam cincisprezece ani, aniversarea unui an de la abdicarea împăratului. O dublă sărbătoare. Am calculat rapid. Cădea peste cinci săptămâni. Fang cel Loial oare era pe drum spre casă?

Au mai fost date alte câteva petreceri în cinstea mea. Dar Madam Li a zis că eram atât de apatică, încât a trebuit să spună fiecărui bărbat în parte că sufeream de migrene.

Pretendenților le-a fost permis accesul în budoarul meu pentru a bea un ceai. Dovlecelul Fermecat era întotdeauna prezentă pentru a se asigura că nici unul dintre ei nu va smulge ceva de la mine înainte de vreme. Nu mai puteam ignora inevitabilul. Mi l-am imaginat pe fiecare dintre ei atingându-mi corpul neprihănit. Toți erau niște intruși dezgustători.

Zilele se scurgeau cu o viteză neobosită. Eram în permanență conștientă că Madam Li avea să ia în curând decizia finală pe baza ofertelor pe care le primise. Am implorat-o să țină cont de sentimentele mele și să aștepte să se întoarcă Fang cel Loial. Cu opțiunile prezente, nu voi fi în stare să-mi ascund dezgustul, i-am explicat, așa că se vor simți înșelați. Dacă bărbatul se va dovedi brutal, s-ar putea să nu trec niciodată peste oroarea primei dați. Mă va distruge definitiv, n-o să mă mai curteze nimeni în veci. Pentru prima dată a părut să-mi arate puțină înțelegere.

— Și eu am simțit la fel când am fost deflorată, a spus Madam Li. Mi-am pus speranțele într-un pețitor și m-am ales cu un altul, un bătrân care putea să-mi fie bunic. Mi-a trecut prin cap să-mi iau viața. Când a venit momentul, am ținut ochii închiși și mi-am imaginat că era altcineva. Mi-am imaginat că eram altcineva. Că eram altundeva. Când mi-a străpuns porțile, m-a durut așa de tare, încât chiar am uitat cine eram. Mi-am dat seama că durerea ar fi fost aceeași indiferent cine m-ar fi deschis prima dată. Bărbatul mi-a povestit apoi că, exact în momentul când voia să-i dea înainte, am țipat la el să-și ia banii înapoi. După care am leșinat. Bărbatul era mulțumit. A spus că era dovada că fusesem într-adevăr virgină. Poți să te prefaci că leșini. Dar se poate întâmpla și fără să te prefaci.

Cuvintele lui Madam Li n-aveau darul de a mă consola.

Într-o după-amiază, când mai erau mai puțin de două săptămâni până la deflorarea mea, Madam Li o tot ținea una și bună despre unul dintre pețitori care avea șapte fabrici producătoare de tot soiul de componente: faruri pentru automobile, lanțuri pentru toalete de porțelan și alte asemenea. An de an, averea lui se tripla. Nu era din cea mai prestigioasă familie, dar în Shanghaiul de azi, prestigiul se putea cumpăra, oamenilor nu le mai păsa așa de tare de originile tale. Oferta lui era mult mai mare decât a celorlalți, astfel încât ar fi fost o nerozie să refuzăm. Între timp, Madam Li nu voia să-mi

spună cui aparține oferta cea mai mare. Era o chestiune care nu mă privea. Doar că, acum, omul care licitase cel mai mult își pierdea răbdarea. Avea să mai aștepte trei zile, după care oferta lui se ducea pe apa sâmbetei. Dacă se întâmpla acest lucru și începea să umble vorba, ceilalți și-ar fi retras și ei ofertele. Licităția s-ar fi reluat cu oferte mai mici, pentru că bărbații știau deja că nu mai aveam atât de mult timp la dispoziție pentru a ne restabili în urma unei astfel de respingeri. Mi-a spus, cu o expresie de regret pe chip, că cel care s-ar putea să-mi cumpere deflorarea era bărbatul slăbănog care nu zâmbea niciodată.

— Nu e o tragedie. Dacă o să fie satisfăcut, poate o să catadicsească să zâmbească, a spus. Atunci n-o să mai arate atât de neatrăgător.

Timp de două zile, n-am putut nici să dorm, nici să mănânc. Îmi plângeam de milă. În cea de-a doua zi, mă uram. În dimineața celei de-a treia zile, mi-am adus aminte ce mi-a povestit Madam Li despre cum să închizi ochii și să-ți imaginezi că ești altcineva. Nu doream să fiu o fată care să nu gândească cu mintea ei. Aș fi fost ca un mort viu fără creier. Nu aveam de gând să stau de decor sau să arborez toată noaptea un zâmbet nătâng. Nu voiam ca momentul meu cel mai fericit să fie de fapt unul de ușurare.

Mi-am amintit expresia aceea detestabilă pe care o folosea mama: „o necesitate“. Crezusem la un moment dat că recurgea la ea ca la o prelată menită să-i acopere dorințele egoiste. Mi-a trecut prin minte că se folosea de această concepție și pentru a accepta o situație neplăcută, pentru a ignora felul în care aceasta o afecta. Făcea ce trebuie făcut, ce era o necesitate. „Fiecare situație dificilă are circumstanțele ei particulare“, îmi spusese la un moment dat, „și numai tu știi care sunt acelea. Numai tu poți să decizi ce trebuie făcut pentru a obține rezultatul cel mai bun.“ M-am gândit la circumstanțe. Nu știam care ar fi putut să fie rezultatul cel mai bun. Nici nu știam ce e necesar să fac pentru a-l obține. Dar am luat decizia că n-o să mă omor și nici n-o să mă pierd cu firea. În sufletul meu, nu mai eram neajutorată. Însă nici nu am scăpat de dezgustul față de bărbatul cel ciolănos.

În după-amiaza respectivă, chiar înainte să se împlinescă termenul când Madam Li trebuia să-i dea răspunsul individului, a primit o telegramă de la Fang cel Loial prin care o informa că a